

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 118/16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 20. června 2023 č. j. 10.01-000278/23-002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. října 2023 č. j. 9 A 99/2023-19,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (stěžovatel) brojil před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) proti v návětí uvedenému rozhodnutí žalované, která neurčila stěžovateli advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Stěžovatel požadoval zastoupení advokátem pro řízení o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. dubna 2023 č. j. 10 As 41/2023-13, kterým Nejvyšší správní soud neustanovil stěžovateli zástupce v řízení o kasační stížnosti. Tehdejší kasační stížnost směřovala proti usnesení městského soudu ze dne 15. února 2023 č. j. 9 A 102/2022-13, kterým městský soud neosvobodil stěžovatele od soudních poplatků.

[2] Protože stěžovatel v nynějším řízení před městským soudem nepožádal o osvobození od soudních poplatků ani soudní poplatek za podanou žalobu včas neuhradil, městský soud v návětí uvedeným usnesením řízení zastavil. Proti tomuto usnesení stěžovatel brojí kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

[3] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn, soud usnesením návrh odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[4] Stěžovatel podal kasační stížnost sám, aniž je zastoupen advokátem. Zároveň je soud z rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. U stěžovatele je tak obecně třeba trvat na zákonem stanovené povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu, který rozhodl ve věci samé (zastavil řízení), nedopadá na něj proto ani výjimka ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. června 2015 č. j. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). O ustanovení zástupce z řad advokátů stěžovatel před Nejvyšším správním soudem nepožádal.

[5] Stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil již ve více než 1530 případech, většinou s kasačními stížnostmi. Soud jej již mnohokrát poučil o podmínce povinného zastoupení advokátem i o možnosti požádat o ustanovení zástupce z řad advokátů za splnění podmínek § 35 odst. 10 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 20. dubna 2016 č. j. 6 As 74/2016-6, ze dne 16. července 2012 č. j. 8 As 79/2012-7, nebo ze dne 18. června 2012 č. j. 8 As 71/2012-7). Povinnost povinného zastoupení mu byla připomenuta i v nedávných usneseních ze dne 8. února 2023 č. j. 6 As 293/2022-16 a ze dne 27. září 2023 č. j. 6 As 243/2023-10. Lze proto spolehlivě vyjít z toho, že stěžovatel je o této podmínce řízení i možnosti požádat o ustanovení zástupce dostatečně informován. V nynějším řízení se proto jeví jako neefektivní a formalistické témuž stěžovateli opětovně adresovat výzvu ke splnění požadavků dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[6] Obdobný postup u stěžovatele již v řadě případů zvolil jak Nejvyšší správní soud (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2018 č. j. 1 As 334/2018-6, nebo usnesení ze dne 16. září 2020 č. j. 6 As 258/2020-8), tak Ústavní soud. Ten ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti dlouhodobě a konstantně uvádí, že poučení o této povinnosti není potřebné stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen v mnoha předchozích obdobných případech. Lze-li vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. března 2015 sp. zn. IV. ÚS 329/15, ze dne 24. února 2015 sp. zn. I. ÚS 479/15, ze dne 19. prosince 2014 sp. zn. II. ÚS 3841/14, nebo ze dne 25. listopadu 2014 sp. zn. II. ÚS 3561/14). Uvedené závěry lze plně vztáhnout také na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti.

[7] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by stěžovatele opět vyzval k doložení plné moci udělené advokátovi.

[8] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

pokračování

V Brně dne 10. ledna 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.  
předseda senátu